

Managementul parteneriatului în instituția școlară, în asigurarea calității educației

Prof.înv.primar Hădărău Dorina

Lic.Teh.,„Liviu Rebreanu” Maieru

Managementul calitatii – asigura calitatea programelor de invatare si promoveaza imbunatatirea continua, cele doua coordonate ale unei culturi a excelentei. Conducerea elaboreaza misiunea, viziunea, valorile, politicile si strategiile institutiei si este responsabila de monitorizarea permanenta a sistemelor si a proceselor.

Responsabilitatile managementului :

- Este caracterizat prin eficacitate in ceea ce priveste calitatea si dezvoltarea curriculumului/ invatarii.
- Sprijina activ si se implica direct in dezvoltarea si asigurarea calitatii programelor de invatare.
- Dezvolta si mentine parteneriate eficiente cu factorii externi interesati.
- Cunoaste nevoile si asteptarile factorilor interesati interni si externi.

Managementul resurselor (fizice si umane)

Organizatia ofera elevilor un mediu sigur si armonios, care le ofera sprijin. Spatiile de invatare sunt echipate adecvat, raspund nevoilor colective si individuale ale elevilor. Resursele, metodele de predare si spatiile aferente permit accesul si participarea activa a tuturor elevilor. Angajarea personalului se face dupa criterii clare (standarde minime privind calificarile si experienta) de recrutare si selectie, organizatia defineste o fisa a postului, pune la dispozitia personalului programe de initiere si de formare continua.

Proiectare si dezvoltare – organizatia este receptiva la nevoile indivizilor, agentilor economici si comunitatii (factori interesati externi), dar si la diferitele nevoi ale elevilor (factori interesati interni). Organizatia este preocupata permanent de proiectarea si dezvoltarea unor programe de studiu care sa raspunda nevoilor factorilor interesati, programe ce plaseaza elevul in centrul lor de interes. Acestea au un caracter de incluziune sociala, asigurand accesul si egalitatea sanselor pentru elevi.

În contextul unei societăți care se schimbă, învățământul românesc trebuie să-și asume o nouă perspectivă asupra funcționării și evoluției sale. În cadrul acestei perspective, parteneriatul educațional trebuie să devină o proprietate a strategiilor orientate către educarea tinerilor.

Odată cu schimbările ce se petrec în societatea românească apar exigențele legate de orientarea copiilor într-un univers informațional dinamic, diversificat și uneori contradictoriu și necesitatea racordării permanente a școlii la realitate.

Pornind de la aceste exigențe, asumarea și practicarea efectivă a parteneriatului educațional trebuie să se bazeze pe un consens axiologic al tuturor categoriilor interesate în dezvoltarea educației.

Pentru a realiza un parteneriat construit pe baza valorilor democratice trebuie să se opereze o schimbare de valori, atitudini și comportamente la nivelul tuturor factorilor sociali implicați. Aceste schimbări fundamentale care condiționează parteneriatul educațional pot fi realizate prin elaborarea și derularea efectivă a unor proiecte educaționale în regim de parteneriat.

În mod concret, realizarea parteneriatului începe prin constituirea unui grup partenerial, care include pe lângă școală și reprezentanții diferitelor categorii și instituții ale comunității.

Coeziunea și eficiența grupului sunt condiționate de asumarea și promovarea unor valori comune la nivelul tuturor partenerilor implicați;

- asigurarea egalității șanselor în educație;
- revigorarea spiritului civic și a mentalităților comunitare;
- promovarea dialogului, transparenței și a comunicării deschise;
- încurajarea inițiativei și a participării;
- dezvoltarea cooperării și a colaborării;
- structurarea disciplinei și a responsabilității;

- armonizarea condițiilor specifice cu exigențele sociale;

În cadrul parteneriatului educațional, școlii îi revine rolul de promotor; catalizator și intermediar, prin reprezentanții săi. Având trăsături caracteristice ce o deosebește de celelalte organizații care funcționează în cadrul comunității, unitatea școlară poate transforma coordonatele sale specifice în atuuri care să îi permită inițierea și/sau dezvoltarea parteneriatului educațional. Pentru a-și asuma un asemenea rol, școala trebuie să admită o serie de principii fundamentale; lărgirea caracterului participativ, al managementului școlar, atragerea familiei ca principal partener al școlii, sensibilizarea tuturor categoriilor care pot avea o relativă disponibilitate în raport cu problemele școlii și cu suținerea sa.

O educație completă, înțeleasă atât în sens afectiv, cât și instructiv, nu o pot oferi decât familia și școala, împreună. Îndeplinirea cu succes a funcțiilor familiei implică respectarea unei cerințe esențiale și anume colaborarea permanentă și nemijlocită cu școala, sprijinirea ei în îndeplinirea funcției educative complexe, participarea părinților la activitățile școlii.

Colaborarea familiei cu școala este o condiție importantă a unirii eforturilor în educarea copiilor. Comportarea elevilor în școală și în afara ei nu-i poate lăsa indiferenți pe profesori și pe părinți. Problemele tratate de profesori cu părinții trebuie să reflecte necesitățile stringente ale vieții, ale școlii, ale instruirii și educării eficiente a elevilor, la soluționarea cărora sunt angajate, deopotrivă, școala și familia. Privită în timp, familia a constituit prima școală a omenirii și constituie și azi prima școală a copilului.

În relațiile dintre școală și părinți pot să apară disfuncții generate de: lipsa de interes din partea părinților în raport cu educația și cu evoluția propriilor copii, problemele severe cu care se confruntă unele familii, marginalizarea sau automarginalizarea unor familii defavorizate, restricțiile care țin de timpul limitat și de lacunele informaționale. De aceea, școala trebuie să-și asume ca priorități:

- atragerea și sensibilizarea familiei;
- elaborarea și aplicarea sistematică a unor proiecte de parteneriat cu părinții;
- comunicarea unor informații clare cu privire la școală, activitățile și problemele ei;
- organizarea unor activități extrașcolare în regim de parteneriat;
- crearea unor asociații comune care să se unească părinți ai elevilor, cadre didactice;

În ultimul deceniu, pe fondul schimbărilor sociale parcurse de societatea românească, s-a înregistrat o proliferare a organizațiilor cu caracter nonguvernamental, care și-au asumat roluri specifice, inclusiv în domeniul educației. O parte din aceste organizații au derulat proiecte și activități care au avut un impact semnificativ fie asupra educației, fie asupra comunităților în cadrul cărora unitățile de învățământ își desfășoară activitatea.

Alături de aceste demersuri generale organizațiile s-au implicat în proiecte, activități adresate implicit educației și unității de învățământ.

-consiliere și orientare vocațională ;

-consilierea părinților și educația familiei ;

-facilitarea obținerii unor resurse materiale și financiare la dispoziția unităților de învățământ;

-sensibilizarea instituțiilor și categoriilor comunitare în raport cu școala și cu educația.

Managerul modern trebuie să ofere copiilor un mediu de experiență bogat care să rezoneze cât mai mult cu tendințele interne ale copilului, care-i provoacă dezvoltarea, creșterea, să înlesnească firesc și simplu contactele umane, comunicarea socială, colaborarea, știind că ele sunt condițiile favorabile exprimării libertății persoanei.

Centrat pe redistribuire deciziei și a contactului, managementul educațional modern extinde posibilitatea copiilor de participare la delimitarea și susținerea propriului lor destin, în condițiile în care apelează cât mai puțin la constrângere și cât mai mult la cooperare.

BIBLIOGRAFIE:

1. BAUMAN, Zigmunt . *Comunitatea Căutarea siguranței într-o lume nesigură*. București: Editura Antet, 2001
2. BĂRAN, PESCARU, Adina . *Parteneriat în educație Familie – școală – comunitate*. București: Editura Aramis Print, 2004
3. IOSIFESCU, Șerban (coord.). *Management educațional pentru instituțiile de învățământ*. București : ISE - MEC, 2001